

05 — Konačno rešenje

„Nisi ti kriv, ja sam“. Izlizaniju frazu nije mogla da nađe, ali trebao sam tako nešto da pretpostavim. Obično momci na taj način ostavljaju devojke, a ne obrnuto. Hteo sam da igram protiv dobrog starog Marfija, na samom početku pomislivši „Od ovoga ne može da bude gore“, i eto ga sad. Mada ona se bar pokazala čovekom, šef je samo poslao pismo, zajedno sa radničkom knjižicom. Sledeće nedelje mi oduzimaju stan. Neplaćeni računi. Nebojša mi reče da mogu da ostanem kod njega i njegove aktuelne žene par meseci. Ova mu je bila već peta u četiri godine. Začikavao sam ga ponekada da želi da obori rekord u Ginisu.

Kao iz velike daljine začuo se glas.

„Mama?“ . Posmatrala me je sa nezadovoljstvom, dok su joj se ruke oslanjale na kukove.

„Oduvek sam znala da si nesposoban!“

Možda sam rođen da svakoga razočaram.

Fljas! Šamarčina. Trzam se i otvaram oči, dok me žena pored mene posmatra u čudu. Verovatno misli da sam lud. Ali valjda se i drugima dešava da zadremaju dok čekaju autobus.

Stižem kući. Po prvi put nakon duže vremena sam ulazim u svoje malo carstvo, pogledom odmerajući prizor. „Nije ni čudo što me je ostavila“. Sve što imam odvrednih stvari stane u tri kutije. Jedna za odeću, druga za knjige, a treća, treća sadrži svo moje “nasledstvo”. Predmeti koji se prenose generacijama sa kolena na koleno. Jedinestvari koje ostaju iste, dok se okolina menja.

Dok smo to veče sedeli na terasi na momenat mi se učinilo da nije sve tako crno. Krajmene je čovek koji mi nije okrenuo leđa u nevolji, zdrav sam, šta mi treba više?

“Brate, uzmi pivo, koji ti je? Da nisi bolestan?”

„Ne nađem ugovor, znaš li ti gde je tvoj?“

„Baaaaš, zaboli me tuki za sve to njihovo savršenstvo. Za mene nije sloboda grad bez nasilja, predrasuda i zla u bilo kom obliku. Život kao iz američkih tinejdžerskih filmova. Svi sretni, bogati i bezbrižni. Zajebi to!” nakon kraće pauze dodaje: **“Ovo je savršenstvo!”** podiže flašu piva i zadovoljno uzima poveći gutljaj.

Pogledao sam u njega, a zatim u svoju čašu. Voda je bila blago slatkasta. Moj drugar jebio ubeden da vlada ubacuje sredstva za smirenje, dasprečiagresiju. Mene to nije preterano zanimalo. Ja sam voleo što je takvog ukusa.

„Glavu gore matori, srediće se sve!“ pokušavao je da me uteši. Bio mi je kao stariji brat. Dok se nije oženio onom rospijom. Ona mu je branila da se viđa sa mnom. Tvrдила je da loše utičem na njega, *zato što* sam običan klošar, koji u životu ništa pametno neće postići. Možda je i bila u pravu. Kada ga je pozvala u kuhinju, znao sam da će biti reč o meni. Čuo sam *svađu*.

Počeo sam da kopam po trećoj kutiji. Postojala je mogućnost da pronađem nakit neke pra pra prababe, pa da ga prodam za veću sumu, ili ako nije toliko vredan, pokloniću ga Nebojšinoj ženi, možda se malo smiri.

Umesto nakita, našao sam gomilu bezvrednih stvari, od kojih polovinu nisam mogao ni da identifikujem.

„Šta ti je to brate?“ stajao je iza mene.

„Nemam pojma matori, bilo od nekog pradede. Njegovi inicijali suurezani u ovaj drveni deo, vidiš?“

„Izgleda kao neki čekić. Daj mi to!“

Oteo mi je predmet iz ruke, i počeo da ukucava ekser u zid.

„Otkaćeno!“ smejaо se.

„Vrati mi.“ u glasu mi se prepoznavala nervoza, iako mi nije bilo jasno zašto bih se nervirao oko te gluposti. Možda je tatino ispiranje mozga o važnosti tih predmeta uticala na mene više nego što sam želeo da prihvatim.

„Šta je ono dole? Neka kvačica?“

„Da, čini mi se da može da se pomera.“

„Probaj“ insistirao je. „Možda tako zakuca preciznije. Eno viri malo ekser iz stola.“

Gornji deo „čekića“ je bio hladan na dodir. Gledao sam u rupu na kraju tog dela i palcem nespretno pokušavao da pomerim kvačicu kako bih isprobao da li je ovaj lajavac bio u pravu. Začuo se ogroman prasak, osetio sam da je nešto proletelo pored mene, moj drugar je vrisnuo i odjeknuo je tupi tresak na pod. Okrenuo sam se. Nebojša je posmatrao nepomično telo svoje žene. Rupa na njenom stomaku se pušila, dok su joj oči još bile razrogačene u čudu. Prišao joj je i bocnuo je krajem cipele u bok. Prvo blaže, posle malo grublje.

„Brate, koji kurac?“

Nisam mogao ni usta da otvorim, a kamoli da progovorim. Umesto toga novopečeni udovac je počeo da se smeje na sav glas. “Koji si ti car jebote! Ubio si je! Ubio si tu matoru beštiju! Bogati smo!”

„Molim?“

„Dobro si čuo čoveče, gadura ima osiguranje, i to pozamašno. Olakšao si mi posao, skratio si čekanje.“ prišao mi je, potapšao me po leđima i uzeo „čekić“ iz ruke kako bi ga poljubio. „Ovo tvoje čudo nas je učinilo bogatašima, prijatelju.“

„Ali... leš“ procedio sam.

„To se ništa ne brini“ sveznajuće se smeškao.

“Kako to misliš? Pa šta ćemo sa njim?”

Kažiprstom mi je dao znak da priđem. Pokazao na vrata podruma, i šapnuo „Isto što i sa svim ostalima“. Zatim je namignuo.

Dole je bilo hladno i zagušljivo.

„Šta ti je ovo?“ posmatrao sam glomaznu stvar u središtu prostorije.

„Rešenje naših problema. Jedna reč brate, samo jedna reč“ smeškao se, da bi šapatom ponovo progovorio: „Dezintegrator.“